

2

Cestou zběžně vnímá okolí. Když projíždějí známými ulicemi, nevěnuje jízdě přílišnou pozornost. Najednou zbystří. Soustřeďuje se na to, kam jedou. Rozhodně ne do centra. Míří na sever. Vzdalují se zastavěným oblastem. Připadá mu to nesmyslné. Pozorně se rozhlíží.

Mullen se na něj letmo podívá. „Už to není daleko.“

Richard se opírá v sedadle. Nemá význam si stěžovat. Tady jde o něco příliš velkého, než aby se proti tomu dalo bojovat. Jeho život byl vždycky založený na důvěře ostatních. Velí jiní. On jim to usnadňuje. Takhle to prostě chodí. Není to dokonalý život, jistě, ale lepší než mnohé jiné. Sed' v klidu a nech ostatní, ať si hrajou ty svoje hry. Buď zticha. Zůstaň přátelský.

Nechali město za sebou. Richard nic neříká. Třeba nejsou tak špatní, jak to vypadá. Jak to na něj působí pocitově. Třeba opravdu chtějí jen informaci. Nebo si ho chtějí jen oťukat. Nebo ho odvézt někam na místo činu a položit mu pár otázek. Ano, to by mohlo být ono. Stěžováním by rozhodně nic nezískal. To se ostatně dá jen zřídká. Musí mlčet a být přátelský. Nechat je dělat, co chtějí, a pak to nechat být. Nikdo z nich už chvíli nepromluvil. Ticho už zase začíná být nepříjemné. Dokonce hrozivé. Richard cítí potřebu něco říct, už jen ze zdvořilosti. Takhle jedná s klienty. Nikdy nepřipustit ochladnutí atmosféry. Neustále s nimi hovořit. Jenže s těmhle to nejde – nemají zájem o cokoli, co řekne. Aspoň zatím ne.

Vyhýbají se hlavním silnicím. Toho si Richard všiml. Možná je to trasa, po které se chtějí dostat k cíli své cesty. Zmiňovat se o tom rozhodně nebude. Není to věc, o které by s ním tihle

muži chtěli diskutovat. Richard se znovu podívá na Mullen. Aspoň se představil jako „detektiv seržant Mullen“. Na detektiva seržanta vypadá trochu mladý. Znamená to, že má vyšší hodnost než řidič, který je zjevně starší. Richard měl za ta léta praxe klienty, kteří mu o policii vyprávěli hrůzné historky. Používají zastrašování, pokud si myslí, že jim to vynutí odpověď. A takhle nějak musí to zastrašování vypadat. Jde z toho strach, to jim musí přiznat.

Stále jedou. Stále po vedlejších silnicích, kde je velice malý provoz. Richard nepoznává, kde jsou. Teď už určitě venku z města. Vypadá to tu jako na venkově. Ruce se mu začínají třást. Ani neví proč. Neví, co se změnilo. Říká si, že to bude dobré. Tyhle věci se lidem, jako je on, nestávají. Proč by taky měly? Všechno bude dobré, když bude prostě mlčet a nedělat potíže. A řekne jim, co chtějí vědět. Nezáleží na tom, koho to zkompromituje, řekne jim všechno, co potřebují slyšet. Stačí být upřímný. Až budou mít, co chtějí, nechají tě jít.

Pootočí hlavou, aby se podíval na Mullen. Odpovědí je mu chladný pohled. Přístup mladého policisty se změnil. Je mnohem nepříjemnější než předtím. Však uvidíš, mladíku. Až tohle skončí, žádné stížnosti nebudou. Lidé jako ty jsou vždycky po zásluze potrestáni. Začíná si uvědomovat, proč tolik znervózňel. Řidič zpomaluje. Něco hledá. Odbočku. Nabízejí se jen úzké venkovské silničky.

„Tady, po pravý straně,“ říká Mullen řidiči. Mluví tiše. Nemá nervózní hlas.

Řidič zpomaluje a opatrně odbočuje. Před nimi nejsou žádná světla. Drncá to. To na žádnou silnici nevypadá. Spíš na polní cestu. Co tady může mít něco společného s Richardovou prací? Zůstaň v klidu. Nedávej na sobě znát, že jsi nervózní. To by je jen popudilo a nic by ti to nepřineslo. Po obou stranách cesty jsou stromy. Vůz se plouží. Trvá to už několik minut. Je